

La docència dins de la Unitat Terapèutica Educativa Acompanya'm

Laura Domínguez de Jesús

Consorci d'Educació de Barcelona

UTE Acompanya'm, Hospital Sant Joan de Déu

Oscar Mora Gombau

Consorci d'Educació de Barcelona

UTE Acompanya'm, Hospital Sant Joan de Déu

Rebut: 05.03.2024 **Acceptat:** 18.04.2024

DOI: <https://doi.org/10.32093/ambits.vi60504956>

Resum

La docència dins de la Unitat Terapèutica Educativa Acompanya'm

En aquest article parlarem sobre la nostra experiència impartint docència amb alumnes que arran de la seva situació vital, familiar i social han desenvolupat diferents traumes que han desembocat en algun problema de salut mental i sobre com nosaltres, des de la docència, intervenim per ajudar-los i guiar-los a trobar solucions conjuntes a la seva situació vital, i que puguin esdevenir persones crítiques i autònomes pròpies del segle i dels temps que vivim. Farem una petita aproximació a com, a través del vincle, podem establir petites reestructuracions de la psique que els ajudin a establir relacions positives amb ells mateixos, la seva família, els seus iguals i la societat en general. També podem veure diferents estratègies que ens són útils a l'hora de deixar de banda la violència rebuda sigui per la via que sigui.

Paraules clau: Educació, salut mental, vincle, relacions positives, estratègies i mesures intensesives.

Abstract

Teaching within the Acompanya'm Educational Therapeutic Unit

In this article we will talk about our experience in teaching students who, as a result of their life, family and social situation, have developed different traumas that have led to some kind of mental health problem, and how we, through teaching, carry out interventions to help them and guide them to find joint solutions to their life situation so that they can become critical and autonomous people, typical of the century and the times in which we live. We will briefly cover how, through bonding, we can restructure the psyche slightly to help them to establish positive relationships with themselves, their family, their peers and society in general. We will also showcase different strategies that are useful to us when it comes to move on from the violence received by whatever means.

Key words: Education, mental health, bonding, positive relationships, strategies and intensive measures.

Aula hospitalària

En aquest escrit ens agradaria aproximar-vos al màxim possible el nostre dia a dia a l'aula de la Unitat Terapèutica Educativa (UTE) Acompanya'm. Nosaltres, els tres mestres que formem part de l'equip educatiu, volem compartir sobre la nostra experiència, el que ens trobem i el que anem aprenent. Primer de tot, volem contextualitzar el nostre centre de treball, ja que és un centre peculiar, però amb molt d'encant. La UTE Acompanya'm atén casos que estan sota la tutela de la Generalitat de Catalunya, així com infants que estan amb els progenitors i requereixen una atenció especialitzada d'elevada intensitat. El temps d'ingrés i tractament psicoeducatiu és de 9 a 18 mesos.

La Unitat Acompanya'm, que disposa de 30 places, ofereix atenció integral i interdisciplinària de forma coordinada amb els serveis educatius i socials, així com tractaments intensius i personalitzats, tot considerant els factors biològics, cognitius i psicosocials de l'infant i l'adolescent. Hi treballa un equip multidisciplinari molt potent: psicologia, psiquiatria, treball social, educació social, infermeria, seguretat, neteja i docents. Aquesta xarxa és imprescindible per a l'acolliment i el procés de cada un dels infants i adolescents que ingressen al centre.

En l'àmbit educatiu la nostra tasca és similar a un entrenament per després sortir a jugar. El temps en el qual estan en la unitat, els infants i adolescents es ressituen i els ajudem a orientar-se cap a un futur pròxim per poder tenir oportunitats a l'hora de continuar estudiant o entrar en el món laboral. La majoria d'alumnat que ingressa té unes expectatives acadèmiques poc realistes i desajustades pel que fa a la seva realitat personal. Ens toca a nosaltres, amb ajuda de l'equip clínic, fer-los tocar de peus a terra, i sempre oferint altres possibilitats i alternatives d'estudis. Existeixen molts recursos, només cal trobar el més adequat, atenent les seves necessitats, a cada un. No és tasca fàcil, per això entre els tres professors un d'ells és orientador educatiu que assessora l'alumnat i l'equip.

Amb quin alumnat ens trobem?

Infants i adolescents que es troben en una situació precària pel que fa al sistema educatiu, molt diferent de la que ens podem trobar en qualsevol escola ordinària – entenent que cada escola té la seva casuística particular – és un alumnat que presenta un elevat grau de vulnerabilitat i sensibilitat a causa d'algun tipus de violència en el seu context familiar o social.

L'alumnat presenta característiques específiques de trastorns com: l'espectre autista (TEA), trastorn obsessiu compulsiu (TOC), trastorn per dèficit d'atenció i hiperactivitat (TDAH), trastorn greu de conducta, trastorns psicòtics, i un llarg etcètera

que els fa ser un alumnat vulnerable fent-los estar en una posició de risc en l'àmbit social i amb els seus iguals. Aquest aspecte també els fa sentir diferents de la resta i, de vegades, els hi pot provocar un sentiment negatiu cap a ells mateixos.

Considerem que és molt important contextualitzar l'infant, però el més important és conèixer-lo com a persona i ajudar-lo des de la part més humana i innocent. Què volem dir?, que tingui les característiques que tingui, a qualsevol alumne se l'ha d'acollir i fer-lo sentir un més, adaptant-nos (nosaltres) a cada un. Per això, és imprescindible l'actitud i l'aptitud del docent davant l'alumnat per fer-lo sentir segur de l'ambient on està, confortable, estimat i valorat com alumne però, sobretot, com a persona.

Com afrontem la inclusió?

Des de la UTE oferim una mesura i suport intensiva adaptada a la singularitat de l'alumnat amb necessitats educatives especials. Recordem que a la nostra comunitat autònoma, Catalunya, ens regim pel Decret 150/2017 d'Educació Inclusiva. Aquest decret, a grans trets, concreta l'atenció educativa a l'alumnat en el marc d'un sistema educatiu inclusiu i és l'evolució d'altres decrets i lleis envers l'Educació Inclusiva que s'han anat elaborant al llarg dels últims anys i mostra la importància que té aquest corrent educatiu en el marc més instrumental de l'educació.

Com hem dit anteriorment nosaltres, a la UTE, formem part de les mesures i suports intensius que són actuacions educatives extraordinàries adaptades a la singularitat dels alumnes amb necessitats educatives especials que permeten ajustar la resposta educativa de forma transversal, amb una freqüència regular i sense límit temporal. Hem de crear la màxima participació en les accions educatives del centre en el qual estan escolaritzats, de manera que se sentin vinculats en els seus propis centres.

Partint d'aquesta base, la inclusió és el nostre màxim objectiu. No només la inclusió per a l'etapa d'escolarització obligatòria, sinó també la inclusió social que asseguri a l'alumnat una educació funcional per a ells i que els permeti avançar i apropar-se cada cop més a la societat en general i ser partícips d'experiències educatives que els permetin integrar-se en aquesta tot i possibilitant-los desenvolupar-se amb empatia i harmonia. S'ha de tenir present que uns dels drets bàsics que hom tenim com a persones íntegres de la societat és el dret a l'educació. Huguet (2006) ens ho argumenta de la següent manera:

“El repte constitueix a organitzar l'escola i l'aula de manera que tots els alumnes i les alumnes desenvolupin al màxim possible les seves diferents capacitats i es puguin sentir membres de ple dret de la seva comunitat i del seu grup de companys i companyes de referència”.(Huguet, 2006: p. 39)

Per tant, el que oferim a Acompanya'm és l'estabilitat necessària, tant acadèmica com social i emocional, per poder trobar el seu lloc fora del centre, ja sigui en un

institut, en una formació bàsica o en un centre laboral que els hi permeti una transició a la vida adulta el més plaent possible d'una forma còmoda i agradable. Com a docents volem deixar clar que entenem la inclusió com a un aspecte social que ajuda l'infant a sentir-se bé amb ell mateix per, a posteriori, aprofitar aquesta dinàmica positiva en l'aspecte acadèmic.

Com afrontem la nostra tasca docent?

Una de les primeres coses que com a docents portem a terme és fer-los sentir segurs de l'entorn on han entrat. És molt important que abans que docents siguem persones que cuiden i els fem sentir confortables en la relació que mantenim totes dues parts perquè, d'aquesta manera a poc a poc, puguin veure en nosaltres uns valors tant de vida com de convivència entre iguals. Així doncs, des del primer moment que es produeix l'entrada a la unitat el que intentem és fer-los sentir en un ambient segur i no violent que no jutja les seves conductes sinó que les intenta ressituar emocionalment.

En certes ocasions, com a docents, ens capfiquem molt amb el nivell acadèmic dels nostres alumnes – per això ens paguen no? perquè avancin acadèmicament – i aquest aspecte ens fa ser rígids, ja que obliga a complir un mínim d'objectius; però amb aquesta tipologia d'alumnes, això, ens apropa a la violència, que és causada pel fet de no superar les diferents etapes educatives o allò que se'ls hi proposa i aquest és un fet que els hi pot crear un sentiment negatiu cap a ells mateixos i no veure's capaços d'aconseguir els seus objectius.

Nosaltres, com a docents de salut mental, preferim que l'alumne/a estigui estable emocionalment abans que acadèmicament i això no vol dir que no els puguem exigir certes coses. L'exigència també l'hem hagut de ressituar i abordar-la de diferent manera del que ho faríem en l'escola ordinària. Entenem l'exigència com una oportunitat de millorar. Primer millorar personalment i emocionalment perquè després aquesta millora pugui esdevenir en una millora acadèmica més centrada en els seus interessos on es vegi reflectida la millora personal. Durant el temps que portem treballant al centre hem après a ser flexibles i adaptar-nos a les necessitats de cada un dels adolescents.

Què ens trobem a l'aula?

Ens trobem amb un alt percentatge d'alumnes que quan arriben a Acompanya'm han estat durant molt de temps ingressats en altres centres o sense anar a l'institut. Estan desvinculats del sistema educatiu i, com a conseqüència, no han adquirit cap mena de rutina com per exemple aixecar-se al matí i desplaçar-se per anar a classe, socialitzar amb els seus iguals, atendre en les activitats d'aprenentatge i tornar a casa. Tot aquest temps que han estat sense anar a l'escola, ells ho viuen com un temps perdut.

Un temps que, perquè us feu una idea s'ha arribat a estar dos anys sense trepitjar l'institut. Quan arriben no tenen hàbits, hi ha un nivell molt baix acadèmicament, poca cultura general, fòbia a l'aprenentatge i l'efecte Pigmalíon ha guanyat la batalla.

La majoria d'adolescents es troben en un curs concret de l'ESO, però la realitat en l'àmbit d'aprenentatge és que es troben en un o dos cursos més baixos, com a mínim.

A nivell acadèmic, tenen les expectatives molt altes. Degut a la seva situació clínica, es troben en un punt que els hi és insostenible la demanda acadèmica del nivell de l'ESO. Al llarg de la seva trajectòria escolar, han anat superant tots els obstacles del sistema educatiu, i han anat seguint el transcurs escolar de curs en curs, estant present o no. Quan ingressen a la UTE, la majoria dels adolescents no tenen un criteri de realitat adequat a la seva situació clínica i acadèmica. Nosaltres, amb l'ajuda de tot l'equip, els ajudem a rebaixar aquestes expectatives amb les que venen des de casa o des de l'institut. Els orientem i els hi facilitem la sortida a un nou recurs més específic i individualitzat. Tot i aquest nou camí, durant l'estada a la UTE fem tot el possible perquè estiguin vinculats a l'institut i vagi millorant i progressant el seu nivell d'aprenentatge.

Sempre fem una videotrucada a l'institut on està matriculat/da per facilitar la informació necessària i contextualitzar a l'equip docent d'on està l'alumne/a en qüestió i perquè ens facin un traspàs acadèmic amb l'objectiu de continuar treballant durant el temps d'ingrés conjuntament, fent-nos arribar les feines adaptades de les matèries consensuades amb el Pla de Suport Individualitzat. Moltes vegades aquestes reunions són útils i es continua fent una gran feina conjunta, però d'altres és més difícil respecte a la feina rebuda de l'institut. El canal de comunicació és a través del drive o del classroom, i aquestes han de ser supervisades per nosaltres per valorar si s'adapta al nivell acadèmic, ja que moltes vegades el curs que està cursant no és el seu nivell d'aprenentatge en el qual es troba, i supervisar la tasca que s'ofereix per adaptar-la i personificar-la a l'alumne/a.

És vital que l'adolescent senti que pot executar la tasca, per això s'ha de poder baixar el nivell acadèmic i de mica en mica anar pujant. Necessiten reconciliar-se amb la feina escolar. Es troben en una situació tan fràgil, que davant d'una feina acadèmica (un estímul determinat) les seves conductes són similars a una fòbia, ja que tenen una por intensa i persistent degut a la relació passada amb l'institut.

Ens hem trobat amb un infant que al tercer dia del seu ingrés va venir a l'aula i quan li vam presentar una comprensió lectora de nivell de cicle inicial de primària, va aixecar-se i va marxar de l'aula corrents i enfadat. Aquest nen portava a la seva motxilla deu escoles durant un curs escolar. Què necessitava?, temps d'adaptació i vincle. Nosaltres ens vam equivocar, ens vam avançar i vam haver de recapitular. Va necessitar varies setmanes de jocs de taula amb nosaltres i els seus companys i companyes per crear un espai de seguretat i confiança, una estructura del dia a dia i de tota la setmana on poder localitzar el temps d'esbarjo i d'oci.

Quan fan una tasca i se'n surten estan contents i, com a conseqüència, la seva autoestima augmenta perquè se senten capaços. Capaços de dur a terme una tasca que feia temps que no feien. Nosaltres a l'aula juguem molt en començar a fer una tasca que els hi sigui fàcil de fer i anar augmentant el nivell a poc a poc. També estructurarem el temps d'aula, que els hi faciliti la concentració, pactant amb tots els moments lliures i de relaxació.

Segons les seves característiques, les seves vivències viscudes i la gestió de totes elles, l'alumnat és híper demandant i amb una alta necessitat d'immediatesa. El nostre dia a dia a l'aula és constantment: anar a buscar el material (d'un en un, perquè sempre et demanen les coses per separat en comptes de pensar què necessiten i demanar-t'ho tot de cop), atendre les trucades de l'equip i gestionar les entrades i sortides de l'aula, acompanyar i guiar a cada un d'ells en l'àmbit individual en relació amb la tasca acadèmica que estan fent en el moment, obrir les portes del lavabo, imprimir, plastificar, i un llarg etcètera. I tot això passa a la vegada, cada un demana que la seva necessitat d'aquell moment sigui atesa i sigui immediata. Per això, hem organitzat dos grups d'aula, ubicats l'un al costat de l'altre, amb un docent com a referent i que el tercer vagi donant suport a les dues aules. D'aquesta manera es poden atendre millor les necessitats i donem més atenció individual a cada alumne.

També ens ajuda a poder acompanyar emocionalment, amb ajuda del referent educatiu o infermer/a, aquell que ha tingut una agitació a l'aula. Quan estem a l'aula i hi ha un infant que té una agitació o mostra símptomes d'una futura agitació, nosaltres truquem al personal d'infermeria i/o al seu referent. L'abordatge depèn de la persona, de la situació, del context, etcètera.

Quines estratègies ens funcionen dins de l'aula?

Les estratègies que portem a terme dintre de l'aula venen marcades per un seguit de punts clau que ens ajuden a construir amb ells una relació sòlida basada en la confiança i l'estima. Com hem comentat pensem i tenim molt present que sense una relació positiva no hi haurà aprenentatge. D'aquesta manera intentem aproximar-nos el més possible a ells des de la confiança, ja que és aquesta la que ens permetrà que s'obrin a noves vies i possibilitats de refer la seva vida amb un pensament crític. Aquests punts claus són:

El vincle.

Quan tractem amb aquesta tipologia d'alumnat el que determina l'èxit de la relació serà el vincle que siguem capaços de construir amb ells/es. Podem dir, a partir de la nostra experiència que és el motor de l'aprenentatge. S'ha de tenir en compte que molts d'ells/es – no tots – provenen de situacions desfavorides pel que fa a l'entorn familiar i tenen dificultat a l'hora de trobar un referent amb qui identificar-se. Per això, el vincle i

guanyar-se la seva confiança jugarà un paper clau, ja que és a partir d'aquí que ells i elles podran trencar amb patrons de repetició apresos i aprendre'n uns altres de més vàlids a l'hora de viure les relacions socials amb harmonia, serenitat, calma i, en definitiva, poder gaudir d'una transició a la vida adulta d'una manera més dolça. Com hem dit al llarg de l'article, el vincle és un aspecte de vital importància i fonamental. Aconseguim el vincle a través del joc, amb els més petits, i d'interessar-nos per qui són. Buscar un tema comú gràcies a conèixer la persona, afavoreix la relació entre tu i l'adolescent. Sentir-se escoltat i estima't és primordial, igual que la comunicació, sempre reforçant les conductes positives.

El pacte.

Ens trobem constantment davant una relació de pacte i negociació on totes dues parts han de sortir guanyant perquè s'estableixi una relació de confiança. Com a docents no val això d'imposar la nostra llei ni entrar en un joc agònic de: "Jo soc el mestre/a i has de fer el que jo digui". L'autoritat entesa d'aquesta manera no serveix i si serveix, normalment, és per crear algun conflicte del qual segurament, com a docents, no en sortirem ben parats, ja que ens trobem davant un alumnat que no accepta de la millor manera aquest tipus d'autoritat per totes les seves vivències viscudes al llarg de la seva vida. Això no vol dir, tampoc, que no puguem posar límits quan es traspassen les normes d'aula – aquestes han de quedar molt clares per a tothom i les anem repassant constantment, ja que, normalment, cada dues setmanes hi ha un nou ingrés a la Unitat – i marcar el límit però sempre des d'un punt de reflexió i no d'imposició.

Així doncs, sempre ens trobarem en una negociació, i aquesta s'ha de fer des d'un espai de calma on intentarem satisfer les seves necessitats, però també ens permetrà treure'n "profit" de la mateixa a nosaltres com a docents. Normalment, es dona en el moment de fer les diferents tasques acadèmiques que es preparen per a ells/es. Aquest és un moment clau, ja que molts d'ells no accepten les tasques de la millor manera, ja sigui perquè no volen o perquè entren en un estat de frustració quan s'enfronten a elles.

Aleshores, sempre els oferim fer aquestes tasques, per exemple, amb un temps estipulat com bé podria ser: "Treballem 15' i en descansem 10' fent temps lliure (joc, ordinador, sortir al pati...) i després tornem a treballar 20'" o fer aquestes tasques escoltant música amb els cascs (perquè els relaxa i els ajuda a no tenir estímuls exteriors que els hi impedeixen concentrar-se). Altres vegades també els hi deixem la responsabilitat d'escollir quina tasca volen realitzar.

En definitiva, el pacte és una eina que ens serveix molt, ja que ens permet aconseguir allò que volem com a docents d'una manera relaxada i fluida on s'estableix també una relació de confiança, ja que el fet que es compleixin significa que estan en un espai de seguretat.

El reforç positiu.

Pensem que és summament important i li donem molt de valor al fet de fer-los sentir cuidats i estimats. Utilitzem constantment el reforç positiu perquè puguin sentir que ho estan fent bé. Quan ens relacionem amb ells/es no hem de deixar de pensar que molt possiblement mai han sentit paraules positives i/o d'ànim cap a ells, per això és molt important reforçar-los positivament tot el que fan i insistir en què ho estan fent bé, ja que a poc a poc els farà sentir més segurs i confortables i els anirà omplint de confiança amb ells mateixos. Segur que coneixeu el concepte de l'efecte pigmalí, dit també com efecte de Rosenthal (1968), focalitzat en les expectatives del professorat en una escola i la seva relació amb el rendiment dels i les alumnes. Portant aquesta teoria al nostre terreny, la majoria d'adolescents han estat educats per uns referents que els han fet creure que són menys que els altres.

Així doncs, sempre intentem elogiar les seves conductes positives, els seus esforços, els nous vincles, i entre d'altres, per tal d'omplir de bons records i moments la seva estança i el seu procés.

Pensem que és summament important donar missatges carregats de positivitat, confiança i serenitat, ja que això impactarà positivament cap a ells i seran capaços de canviar la seva autopercepció i començar a sentir emocions positives cap a ells mateixos que, molt probablement, mai hauran sentit. Sempre hem de tenir present d'on venen aquests infants pel que fa a relacions siguin amistoses o familiars i sempre hem de ser capaços de poder donar-los estima i amor, ja que, molt probablement, en molt poques ocasions n'hauran pogut gaudir.

La flexibilitat.

Nosaltres, com a docents, també ens hem de ressituar i replantejar la nostra tasca a l'hora d'abordar la nostra feina més purament acadèmica. Un aspecte molt important que hem après essent docents de salut mental és la flexibilitat. Pensem que la flexibilitat a l'hora d'impartir la docència és clau perquè tot el que hem explicat anteriorment conjugui perfectament. La flexibilitat, la comprensió, l'empatia i l'amabilitat ens ajuden a no crear violència. Intentem establir un ambient positiu i omplir-los de bones experiències per a donar-los un altre paradigma vital tot i fent-los veure que les emocions positives també són possibles en les seves vides.

Intentem ser molt flexibles en la interpretació del seu horari lectiu i sempre donar-los un ventall de possibilitats a l'hora de fer les diferents tasques que els hi plantegem, i sortir, d'aquesta manera, de la rigidesa que aquest aspecte els hi pot comportar. A l'hora d'afrontar una tasca és important que tinguin un sentiment que la podran superar i se sentin còmodes fent-la. Així doncs, una tasca que a l'escola ordinària la farien en "silenci" i amb fitxes nosaltres els hi deixem fer utilitzant l'ordinador i escoltant música amb els cascs sempre que aquesta no tingui el volum al màxim. Respectant sempre el seu ritme de treball que també vindrà marcat per si han tingut visita amb psicòleg, psiquiatra o família i com ha anat aquesta.

Treball en equip o docència compartida?

Una de les claus del nostre "èxit" com a docents (sense ser vanitosos i amb tota la humilitat del món) no és altra que la conjugació que formem primerament com a professionals i, en segon lloc, com a persones. Formar part d'un equip de treball en una aula hospitalària d'aquestes característiques demana respecte, companyerisme i deixar l'ego personal fora de l'equació. Hem tingut i tenim la gran sort de compartir la feina amb un equip humà que es respecta, es cuida i s'estima. S'ha de tenir en compte que el claustre, si se li pot dir claustre, és de tres docents. No en tenim una altra que coordinar-nos. Hem après com treballa un i com treballa l'altre i ens hem adonat que som un equip que ens complementem i ens comuniquem. La comunicació és molt important i, moltes vegades, no és verbal. Entre nosaltres hem desenvolupat una comunicació no verbal que ens ajuda i ens facilita la tasca educativa davant dels adolescents. Per tant, ens sentim afortunats de poder compartir la nostra feina entre nosaltres, ja que on no hi arriba un hi arriba l'altre.

Per anar finalitzant l'article, el treball en equip o la docència compartida juntament amb tota la xarxa educativa (psiquiatria, psicologia, treball social, educació social, infermeria, cuina, neteja, seguretat i secretaria) que també intervé amb els infants, és un aspecte de summa importància, ja que la suma d'aquests agents determinen l'èxit dels adolescents. Tots remem en una mateixa direcció.

Referències Bibliogràfiques

Diari oficial de la Generalitat de Catalunya (DOGC): Núm. 7477-19.10.2017

Huguet, T (2006). *Aprendre junts a l'aula*. Barcelona: Graó.

Hospital Sant Joan de Déu. *Presentació Montserrat Dolz*.

<https://www.peretarres.org/arxius/fcie/congresfamilies/presentacion-montserrat-dolz.pdf>

López, Luis (2024). *Educuar en llamas*. Madrid: Ediciones temas de hoy

Macpherson, A. (10/08/2018) *Abre el primer centro para adolescentes con trastornos mentales graves*

<https://www.lavanguardia.com/vida/20180830/451536115952/centro-adolescentes-trastornos-mentales-graves.html>

Hospital Sant Joan de Déu(29/08/2018) *El centre Acompanya'm, gestionat per l'Hospital Sant Joan de Déu, aplica un model innovador d'atenció integral que inclou família i entorn*. <https://www.sjdhospitalbarcelona.org/ca/noticies/primera-unitat-terapeutica-educativa-residencial-infants-joves-trastorns-salut-mental>

Rosenthal, R i Jacobson, L. (1968) *Pygmalion in the Classroom: Teacher expectation and Pupil's Intellectual Development*.

Correspondència amb els autors: Laura Domínguez. E-mail: ldomin14@xtec.cat. Oscar Mora. E-mail: omora1@xtec.cat